

Bilag 7.

De forenede Stater i Nordamerika.

Skønt der ikke i De forenede Stater i Nordamerika findes nogen Lovgivning om Bedriftsraad eller lignende, vil de Forsøg, man dér har gjort paa gennem en Repræsentationsordning at gøre Arbejderne mere interesserede i Virksomhedens Trivsel, være af Betydning ved Overvejelser om Indførelse af enhver Art af »industrielt Demokrati«.

Det mest bemærkelsesværdige ved de amerikanske Forhold er den Interesse, Arbejdsgiverne har vist for at fremme Produktionen ved at give Arbejderne mere Indsigt i Virksomhedens Forhold og Indflydelse paa Arbejdsordningen. Det var navnlig Manglen paa Arbejdskraft i Aarene 1917 og 1918, som fik en Del Arbejdsgivere, bl. a. John D. Rockefeller jun., til at oprette Raad, for at binde Arbejderne til Virksomheden og for at undgaa Konflikter.

I den svenske Kommissions Betænkning af 1923 om det »industrielle Demokrati« Problem udtaltes (II, Side 154), at mere end i noget andet Land synes Arbejdsgiverne i Amerika at have Blikket aabent for Nødvendigheden ud fra et rent forretningsmæssigt Synspunkt af Kontakt med Arbejderne, for at disses Interesse for Foretagendet og Arbejdseffektiviteten derved skal holdes oppe, — en Kontakt, som i større Foretagender ikke kan komme i Stand uden en eller anden Repræsentation for Arbejderne. Afsnittet om Amerika i nævnte svenske Betænkning slutter saaledes: »Den Omstændighed, at et større Antal Foretagender, som finansielt er særlig godt stillede og knap nok har været udviklede i alvorligere Arbejdsstridigheder, af sig selv har opgivet Princippet om Arbejdsgivernes uidskrænkede Bestemmelsesret samt taget og fuldført et saa radikalt Skridt mod et nyt System, som sket er, synes stærkt at tale for, at man er forvisset om Systemets praktiske og økonomiske Værdi«.

Det er navnlig Rigsindustri-Bureauet (National Industrial Conference Board), som har agiteret for Raadssystemets Indførelse. Paa sit Aarsmøde i 1921 gav ogsaa den almindelige amerikanske Arbejdsgiverforening Systemet sin Tilslutning.

I nogle Tilfælde har Raadet til Dels været et Værn mod Fagforeningernes Indtrængen; men i andre Tilfælde findes de i Virksomheder med udelukkende organiserede Arbejdere. Fagforeningerne har i nogle Tilfælde bekæmpet Samarbejdet med Arbejdsgiverne gennem Raadene, men har i andre Tilfælde stillet sig venligt til det.

Arbejdernes Repræsentation er ordnet enten efter Nævnsystemet, d. v. s. med frivillige Raad omtrent som de engelske — med Repræsentanter for begge Parter eller kun for Arbejderne. Eller Raadene er organiseret efter Kongres-Systemet, der er en Kopi af de forenede Staters Forfatning, idet Arbejderne vælger »Repræsentanternes Hus«, Funktionærerne og Driftslederne udgør »Senatet«, medens »Regeringen« bestaar af Direktionen, som beholder den udøvende Magt, men i en Række Tilfælde skal have Kamrenes Samtykke. Det er navnlig Ingeniør John Leitch, som har medvirket ved Gennemførelsen af denne Ordning i en Række store Virksomheder, og som har beskrevet Resultaterne i sin Bog: »Man to man« (udgivet paa Svensk af Sveriges Industriforbund under Titlen: »Samförstånd mellan Kapital og Arbete«).

Man synes i Amerika at lægge mindre Vægt paa en nøjagtig Udarbejdelse af bindende Regler end paa Tilvejebringelse af et gensidigt Tillidsforhold og en Følelse af fælles Interesse. — Medens den amerikanske Arbejderrepræsentation ellers i adskillige Tilfælde er kombineret med Udbyttedeling, bekæmper Leitch dette System og har i Stedet givet Arbejderne halv Andel i opnaaede Besparelser i Driften; Udbetaling sker hver 14de Dag som et Tillæg til Lønnen.